

Op het STOKJE van
JOHAN VAN OLDENBARNEVELDT,
Vader des Vaderlands.

MYN wensch behoed' u onverrot,
O Stok en stut: die geen Verrader,
Maar's Vrijdoms Stut, en Hollands Vader
Gestut hebt op dat Moordscharvot,
Toen hij voor't bloedig Zwaard moest knielen.
Veroordeeld als een Seneka,
Door Neroos haat en ongenâ,
Tot droeffenis der braafste Zielen.
Gy zult noch Faren achter een
Den uytgang van dien Held getuygen;
En hoe Geweld het Recht durfd buygen,
Tot smaad der onderdrukte Steen.
Hoe dikwijls strekt gy, onder't stappen
Naar't Hof der Staten stadig aan,
Hem voor een derde voet in't gaan,
En klimmen op de hooge trappen,
Als by belast van ouderdom,
Papier en Schriften overleende,
En onder't lastig landspak steende!
Wie ging, zoo krom gebukt, nooyt krom!
Gy ruste van uw trouwe plichten,
Naar't rusten van dien ouden Stok,
Geknot door's Bloedraads bitt'ren wrok:
Nu stut en stijft gy noch mijn Dichten.

J. V. VONDEL.